

der kommer et Plus til de to foregaaende Aars Bevillinger her; det kan jeg forstaa er begrundet i Forholdene, og jeg kan ogsaa godt forstaa, at de ærede Herrer, der efter Forsvarslovens Vedtagelse skulle lede en Finantslov igennem, maa søle sig opfordrede til at stille sig noget anderledes paa dette Punkt af Finantsloven end tidligere; det kan jeg forstaa. Hvorvidt de behøvede at gjøre et saa stort Tilbud som 925.000 Kr. ny Bevillinger, veed jeg ikke, og stal jeg heller ikke komme nærmere ind paa, fordi det ikke ligger for til Afstemning for Dieblittet, og jeg følger den ærede Ordsfører i saa Henseende. Men Et vil jeg dog tillade mig at sige i al Urdygtighed, og det er, at det forekommer mig ikke ganske hensigtsmæssigt fra de Herrers Side at tilbyde denne Sum af henvend en Million, naar de ikke i Forveien have forvirket sig om, at de udrrette Noget dermed, naar den høitærede Minister — thi saa sikkert synes han at staa i Situationen — kan blot ved to Linier refusere dette smukke Tilbud, saa at de Herrer staa der. Det vilde jeg ikke have været med til. Dersom jeg efter min politiske Stilling til Finantslovbehandlingen og min Stilling til de Anliggender, Bevillingerne angaa, havde følt mig i den Nødvendighed at gjøre et saadant Tilbud, at overbyde mig selv ved 3die Behandling med et Beløb af 925,000 Kr., vilde jeg tilvisse have sikret mig, at dermed var den Sag færdig, og at vi havde vedtaget Finantsloven saaledes, at vi ikke saae den oftere, saa at Folkethinget, selv med noget Offer, havde sikret sig sidste Haand paa Været — naturligvis sikret mig ved en Konference i Udvalget med Ministeriet, hvor det havde erklæret sig rede til paa den Maade at afviescere ved Afstemningen her ved 3die Behandling. De Herrer kunne jo ikke have ventet og have vist heller ikke forsøgt paa at faae nogen saadan Erklæring fra et enkelt Medlem af det samlede Ministerium; thi Et er, at under ikke-parlamentariske Forhold i Thinget — det tror jeg at turde sige uden at fornærme det høie Thing —, hvor vi ere delte ikke i Stumper og Stykker, men i Grupper af større eller mindre Omfang, den enkelte Gruppe eller det enkelte Medlem for sit Vedkommende kan erklære sig tilfreds med det og det osv., uden at deraf kan beregnes Noget som helst med Hensyn til de Øvrige, et Andet er, at man kan ikke vente, at det skal se ligesaa ud i et Ministerraad, at Ministerraadet skulde være sammensat paa lignende Løs Maade som Folkethinget for Tiden, saaledes at det kunde tænkes muligt, at noget Medlem og tilmed et Medlem, der har to af de vigtigste Poster for hele Statsraadets Vedkommende, Krigsministeriets og Marineministeriets, kunde vente, at et Ministerraad vilde lade et enkelt Medlem afgive en Erklæring om, at han paa overordentlig vigtige Punkter afviescerede ved Finantsloven, naar ikke overhovedet den samlede Regjering kunde afviescere

dermed. Jeg siger derfor, at jeg beundrer ikke de Herrers Laktif, men jeg forundrer mig over den; jeg forundrer mig over, at de Herrer, naar de mellem 2den og 3die Behandling ville kjøbe en Finantslov for ny Tilbud af Bevillinger paa en Million, at de da ikke, naar de ville give en saadan Pris, og ogsaa af særlige Grunde troede at maatte give den — og jeg vil udtale, at vel vil jeg ikke stemme for deres Forhøielser, men jeg vil ærligt tilstaa, at for flere Ting's Vedkommende skjønner jeg ikke rettere, end at man ikke kan reise Anklage, for at de foreslaa dem, idet det følger af noget Tidligere, ikke reise nogen selvstændig Anklage, men det maa gaa ind under Dovedanlæget fra tidligere Tid — jeg siger, at det forundrer mig, det er det, jeg ikke kan begribe, at man gjør et saadant Tilbud og udsætter sig for at se det refuseret. Man skulde ikke have faaet mig ind i den Fælde, det kan jeg love de Herrer! Jeg kan jo ikke negte, at denne Gang har de Herrers Undehandlings-talent hverten i den sædvanlige Form eller udenfor den staaet til. Nu tror jeg altsaa, at jeg nærmere har forklæret for de Herrer, der ikke have forstaaet mig rigtig før, mine Udtalelser, at jeg nemlig er fuldt ud enig med den ærede Ordsfører i, at vi bør tage Kanonerne i det tredje Aar i Valgperioden — saa ere vi færdige — og ikke benytte dem som Skjærmbraut for at bevile noget Andet; det duer ikke, ethvert Mennefte vil forstaa det. Men hvis man ikke havde taget Kanonerne, og jeg under den Forudsætning henpegede til Tillægsbevillingsloven, saa har den ærede Ordsfører misforstaaet mig. Jeg er meget mere velfindet mod den ærede Ordsfører, end han undertiden tror, han glemmer tit Forklaringen af det ottende Bud at tage Alt i den bedste Mening. Hadde han forstaaet det, vilde han have tiet ganske stille med Tillægsbevillingsloven. Jeg sagde nemlig, at i Følge Kontrakten kunde det blive benyttet, naar det stod paa Finantsloven, thi, hvad der staaar paa Finantsloven, kan benyttes som Udgift indtil den 1ste Juli, altsaa tre Maaneder efter Finantslovens Udløb. Det er den sædvanlige Kotume, at det behandles som Udgiftsrestance i de tre Maaneder og derefter udbetales ifølge Kontrakten, og det er derfor ikke uden Betydning. Det er tilvisse i Overensstemmelse med god Orden, at det bevilges iaar, men sfer dette ikke, saa kan det bevilges med akkurat den samme Ret paa Tillægsbevillingsloven, thi for Bevillingsposter paa Tillægsbevillingsloven gjælder den samme Regel som for Poster paa Finantsloven, nemlig at de kunne udbetales i de første tre Maaneder efter Finantsaarets Udløb fra den 1ste April til den 1ste Juli, idet de hensesættes som Udgiftsrestance fra den 1ste April. Naar jeg hentydede til Tillægsbevillingsloven, saa skete dette under den Forudsætning, at den ærede Ordsfører til næste Aar vilde staa paa den samme Plads, som han nu staaar paa, og saa